

Smaaøer stille sig jo undertiden imod hverandre, som om det var fjendtlige Smaastater, og der indtræder altsaa den første Banfælighed. Naar det saa kommer hertil, og vi ere blevne enige med dem, saa er det ikke nok dermed, at det skal gaae igjennem Folkethinget og Lands-thinget, men saa skal det ogsaa op i Rigsraadet, og først, naar det havde faaet Rigsraadets Samtykke, kunde Foranstaltningen gjenføres. Det viser sig altsaa, at det vil være aldeles at lamme hele den vestindiske Udvikling, naar man ikke gaaer ind paa, at med Delingen af Anliggenderne i indre og sælles følger ogsaa en finantsiel Deling og en deelvis finantsiel Selvstændighed for Colonierne. Der er dernæst blevet indvendt mod os, at vi, paa Grund af dette Tilbud med de 16,000 Rd., kunne være udsatte for at komme til at betale de 75,000 Rd., som ere Regjeringens principale Fordring. Jeg kan ikke antage, at Den, som kommer med en saadan Paastand, virkelig med en saadan Opmærksomhed har gjennemlæst Udvalgets Forslag, at han fastholder alle Paragrapherne i Grindringen. Det kan gjerne være, at Udenadslæsning mange Gange misbruges, men jeg maa dog holde paa, at det er godt at gjennemlæse enhver Ting een Gang og to Gange og flere Gange, saaledes at man fastholder alle Enkelthederne og ikke glemmer visse Bestemmelser; det er dog virkelig godt, at man kan noget saaledes, at man ikke altid behøver at see paa Papiret, for at vide Bæfæd derom. Den ærede Rigsdagsmand har saaledes aldeles glemt en Bestemmelse, hvorved vi forbeholde os Udsøndringen med Hensyn til de blandede Anliggender, forbeholde os, at, dersom vort Tilbud ikke modtages, saa ville vi selv paatage os at bestyre alle de Anliggender, som vedkomme os, saavel i Colonierne som i Hjemmet. Netop derved stilles Sagen hen paa det rette Standpunct; bliver Tilbudet ikke modtaget, saa følger deraf ikke, at det kan paalægges os at betale 75,000 Rd., men den eneste Følge deraf er den, at vi saa faae fuld Raadighed over disse Anliggender, og jeg er fuldkommen overbevist om, at vi meget godt kunne have Dverbestyrelsen af disse Anliggender, saavel i Colonierne, som i Moderlandet, for 16,000 Rd. Hvor lidt den

ærede Rigsdagsmand har gjort sig bekendt med vort Forslag, vil ogsaa sees af det Spørgsmaal, som han reiste, idet han sagde: „Hvorfra skulle de 16,000 Rd. tages? Et Sted maa de komme fra; enten maae vi eller Bestindien betale dem.“ Svaret herpaa er jo ganske simpelt; de 16,000 Rd. ere det Dverfnd, som fremkommer, naar man udreder alle de særlige vestindiske Udgifter og beholder alle de særlige vestindiske Indtagter, og at det er disse 16,000 Rd., der skulle udredes som et Bidrag til de blandede Udgifter, det maatte dog den ærede Rigsdagsmand have vidst, dersom han havde gjennemgaaet Betænkningen. Jeg vil iøvrigt troe, at den ærede Rigsdagsmand indtager en isoleret Stilling i denne Sag; han træder op som vor Fortolker og siger, at vi gjerne ville give hele Bestindien fra os, vi ville gjerne overgive det til Rigsraadet; men vi ville blot see Tiden lidt an. Nei, det er slet ikke Tilfældet; vi ville beholde de særlige Anliggender — saaledes har jeg idetmindste opfattet Sagen. Jeg antager, som sagt, at han staaer ene med sin Anskuelse, men jeg kan meget godt forstaae, at det er den Mand, som gaaer ud paa at berøve os Indflydelsen paa de vestindiske Anliggender, i høi Grad imod, naar han sees, at denne Sag ordner sig paa en Maade, der stemmer overeens med det, som er grundlovmæssig vedtaget. Jeg vil indrømme, at hans Dptræden er den sikreste Bet til til Syvende og Sidst at stille os ved de vestindiske Anliggender; naar man gjør en Overenskomst umulig, naar man gjentagende trækker og trækker, for at faae det Spørgsmaal her under Dverveielse, uden at der tilveiebringes Enighed, saa bliver man til Syvende og Sidst saa træt, at man giver det bort af Træthed. Men deri skal Forsamlingen ikke søie den ærede Rigsdagsmand, den skal søge at gjøre et passende Tilbud, søge at bringe denne Sag et Skridt videre, og det er det, man vil gjøre, ved at følge det Forslag, der er stillet af Udvalgets Fleertal. Jeg maa tilstaae, at jeg heller ikke ret kan forstaae, hvorledes Udvalgets Mindretal vedvarende kan være imod Udvalgets Fleertal. Det er ganske sandt, at dengang vi afsattede Betænkningen, stod denne Sag anderledes end nu, thi Udvalget gif — hvilket er natur-